

HALIL BUÇPAPAJ

GURRAT E RUDINAVE

BIBLIOTEKA
SHTETIT

844-1

B 88

POEZI

814-1
1388

HALIL BUÇPAPAJ

GURRAT E RUDINAVE

poezi

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

P O V I J

Ja ku po vij rrugës së poezisë.

Shekulli paska hapur shtigje mes thepash
e mes tyre

po vij

te ju,

te këngë e gjallë e popullit,

te përjetësia e mendimit të drejtë.

Po vij,

dhe shoh se s'qenka kopsht me tulipanë

as kaçubishte me trërdafila e dashuriçka.

Po vij,

përmes hapave të revolucionit tonë

i djersitur

dhe i qeshur.

(Po të mos ishte poezia tambur i revolucionit,

dijeni, se njëqind herë poet të më urdhëronin të
bëhesha,

veç një varg do të shkruaja i peshuar:

«Të përshëndes, o i madhi revolucion!»
Po vij,
ndaj barrë të rënda ngarkomëni!

Shqipëria, vëllezër, ndërton pranverën!
Në kurrizin e maleve leqojnë rrugët e lumturisë.
Mbi to rendin karvanet e bollëkut të dritës,
rrjedhin tufat e pafund të gëzimeve të punës.
Nëpër to po vij
i kujdesur që ngjyrat të buçasin sa më furishëm
në poezi.
Në vërtikun e ngjitjes frymëmarrja e atdheut
është e nxehtë,
mushkritë e tij shkrijnë çelik e bakër të pavarësisë
së plotë.
Në damarët e tij shoh të rendë vrulli i skuqur i
ditëve të mbushura me punë.

E tek vij,
gjoksin duhet ta mbush plot ajër të pastër
që të rend i shpejtuar
bashkë me ju.

Në shekullin tonë
lëndinat e lulëzuara i mbjellim me kazmë,
i rrisim me tyta të mbushura barot,
që shpirti të pushojë në aromën e punës
e kënga të tingëllojë në hapsirat e lirisë.

Shqipëria,

vëllezër,

ndërton pranverën e vet!

Horizontet janë ngarkuar plot me re
e koha përherë buçet.

Po vij,

i gatshëm të marr rrugën më të përfillshme për
kohën tonë.

Po vij,

dhe më pëlqen

të ma shkruani emrin atje ku lumenjtë kapërdihen
e derdhen në dritë,

të apelohe me bashkë me punëtorët.

Ngulmani çadrën me barinj të e bjeshkëve të mia,
të jem mes blegërimave të bardha;

le të shetis në hapsirat detare,

si detarët e mi të pashoq, —

vargjet t'i ngjyros me det

e mendimin me guxim e trimëri,

të di t'i hap hapësirat e frymëmarrjes.

Baltën e fshatit dhe çizmet i kam me vete në
rrugën time,

(s'do të lejoj të m'i përbuzin qoftë dhe një thë-
rrime);

bujk i mirë jam e kam për të qënë

poshtë e lart fushës me vargje do të rend.

Po vij vëllezër,
mes jush.
Një gjak kemi
e të një betimi jemi.

Shqipëria
pranverën e vet ndërton mes një oqeani,
që fryn bulshitë e globit me dallgë pabesie.
Ndaj topat gati t'i kemi
e në luftë,
me kalibrat gjithnjë në rritje, të vemi.

Çdo varg të sjellë
skalion ushtarësh
trima e të bindur
në shërbim të revolucionit.

S'është koha për vargje të pudrosur,
që kilometra larg lëshojnë erë puthje,
Shqipëria, vëllezër,
pranverës shpatullat i ka vënë,
ndaj të ftohet s'do ta lëmë
as sot
as nesër.

N Ë F I E R Z Ë

Këtu lindin mëngjezet e spërkatur me borë e
djersë,

pikojnë çatitë pika shiu e bulëza drite.

Këtu gurët goditen e thërrmohen në dritë, —
tërë dritat pikojnë shpresa e ëndërra dritash

më të mëdha.

Këtu valët vërviten mes horizonteve të punës
e zvargen, e zbuten, e hidhen në kreshta

plot shkumë.

Këtu mbrëmja mbjell njëmijë e një buzëqeshje

ëndërrore

e buzëqeshjet shpërthejnë si gonxhe në drita.

Këtu dritat rriten e qeshin pa kufi,

dritat pjellin drita, puna punë e

kënga këngë.

Këtu ka kaltërsi ujërash e kthjelltësi

mendimi.

DËSHIRA E BUJKUT

Fusha e begatë qenka dëshira e bujkut e ngrohur
në diej shprese;
rrushi i vjelur qenka shkëlqimi i syve në notimet
e bardha të bollëkut;
kënga e bujkut qenka mushti i të gjithë verave
mbledhur në kupat e dëshirave të bardha,
gëzimi i tij qenka zgjerim i gjinjve të arave nga
bollëku e nga djersa.
Urimi për tokën nga gojë e bujkut del butë e
ëmbël
e njëqind herë në mjaltë ngjyhet e njëqind herë
në dëshirë tretet,
gjersa në tokën e begatë në pika djersa mbështetet.
Të shtyjë me bërryla kallinj të rëndë është dëshira
e kulluar e bujkut;
të mbajë mbi supe peshën e gjallesave të arave
është ëndërra më e ndershme pas punës në arë.

Në mos shkroftsh për misrin e grurin, për bollëkun
e plehtrat në arë,
bujkut s'i vjen mirë e në sy s'ka për të parë,
vështrimi i tij do të thotë njëqind herë:
«Komunizmi pa pjellësi arash s'vjen, or' i mjerë!»
E tërë jeta e tij poezi më derdh në penë.

Ç'M'I MORI MALLI

Ç'm'i mori malli delet për rudina!
Ç'm'i mori malli vargjet për stane!

Në këmborën e ogiçit i ngjita fjalët e vargjeve
e në to u reshën tingujt e pyllit e jehonat e bjesh-
këve.

Fyell' i bariut curril ndjenjash të vluara
u thye në meloditë më të buta se rudinat plot lule,
pastaj u var mbi pragun e stanit si një ëndërr e
vjetër
e moçmërisht tek rrasat e Bujës është mbështetur.

Tingulli i fjalës pyllin preku gjeth më gjeth
e vrimë më vrimë fyellit rrëshqiti
e vijë më vijë gishtat e bariut preku
e cep më cep remat e zemrës në ndjenja i ndezi, —
stanet zgjeruan brinjët e qeshën me bulshitë e
murrme.